

Novi list, 13. travnja 2008.

BUNT KOJI OBVEZUJE

Hrvatska je napokon doživjela pravi radnički prosvjed. Čelnici pet sindikalnih centrala vjerojatno su i sami iznenađeni nepreglednom kolonom radnika, umirovljenika, studenata, nezaposlenih koje su uspjeli okupiti. Nije prostor od zagrebačkog Zapadnog kolodvora do Trga bana Jelačića jučer blokirala šačica nezadovoljnika, već reprezentativna radnička kolona željna boljeg života.

U ovoj zemlji narod nije naučen da vlastitim angažmanom nešto traži, ma koliko na to imao pravo. Naprosto, očekuje se da će netko drugi za nekog odraditi posao. Pa će radnik koji je realno nezadovoljan svojim standardom radije ostati s društvom ispijajući kavu na toplom i »brsteći politiku«. Gruntajući u kavani nad vlastitim životom. U toj obično grupnoj terapiji, zaključak je uvijek uglavnom isti i govori da se ništa neće promijeniti. Naravno, jer su građani navikli da se netko drugi za njih bori, a da oni to uz podsmjeh sa strane promatraju.

Ako je suditi po kišnoj suboti 12. travnja, građani Hrvatske napokon otkrivaju čari javnog iskazivanja nezadovoljstva. Otkrivaju nešto što su građani drugih zemalja Europe odavno otkrili i redovito koriste. Kada je prije koji dan objašnjavao zbog čega se valja pridružiti demonstracijama pet sindikalnih središnjica, jedan od njihovih čelnika je kazao da se valja učiti javnom iskazivanju nezadovoljstva. Poanta je da iziđemo na ulicu i osjećamo se dobro zbog toga, kazao je.

Treba vjerovati da se on jučer osjećao dobro i da su se jednako dobro, unatoč lošem vremenu, osjećali svi oni koji su vlastitim doprinosom pokazali da su nezadovoljni ekonomskom i socijalnom slikom zemlje. Jer se jedino takvim, osobnim doprinosom, može natjerati politiku, političare i poslodavce na pomake.

Domaće sindikalne centrale prvi su ispit položile. Istina, pripremale su ga s puno figa u džepu i puno zakulisnih igara, ali su i pokazale da se isplatilo gutati organizacijske knedle. Kada se govori o masovnosti domaćih izlazaka na ulice, onda se uvijek spominje spontano okupljanje građana Zagreba zbog radio stanice koja je odgojila generacije danas odraslih ljudi. Sindikati su jučer okupili vrlo sličnu brojku građana željnih promjena. Željnih vidljivog napretka.

Poruka prepunog Jelačić placu je jasna. Istina, po tko zna koji puta oni kojima je odaslana mogli bi je iščitati na sebi svojstven način dovodeći socijalni prosvjed u vezu s opstojnošću države ili, pak, rušenjem vlasti. Ni politika, ni poslodavci nisu navikli na demonstracije. No, morali bi se naviknuti, i morali bi iz jučerašnjeg sindikalnog okupljanja shvatiti da se i domaći radnici mijenjaju. Izlaze iz skrivenih kutaka i jasno iskazuju što ih muči. Takav radnički bunt obvezuje i nikako se ne smije zanemariti ili minorizirati. Jer političke poruke kao nezaobilazni folklor svakog javnog okupljanja, u nekom novom okupljanju mogu postati centralna poruka.